

LÜTFİ HALİL YINANÇ

Doc: 10, 11.Şubat.1967

Çok muhterem ve aziz kardeşim Tayyip Beyefendi hazretleri;

Zât-ı sâmi-i biraderanelerine karşı ne derece mahcup olduğumu burada asla tarif ve izah edemem. Bu kış aylarında öyle rehavet öyle sıkıntı ile vakit geçirdim. Yaş ileri gittikçe bir de acı ve sızı buhranı geçiriyor, bana doğru bir laf söyleseler barut oluyorum.

Birazda Nigar'ın anası şu son hayatımda çok pek çok sızımı ve asabımı tahrik etti. Aile hayatım bambaşka bir hal kesp etti. Zât-ı âliniz zannedersin ki keyfi olarak cevap yazmadığıma haml ediyorsunuz. Yok, bendeniz kendimde değilim. Günâ gün sıkıntı içindeyim. Hele Hüsamettin'in ayrılması o kadar tesir ediyor ki sorma. Büyük hemşirenin Maraş'ta rahatsız oluşu yolların kıştan kapanışı ve saire ve saire hep bir araya geldi. Başımı fikrimi bulamadım. Zaten Münire'nin nikâh gününden itibaren bayağı tımarhanelik oldum. Beşeriyetle alakam kalmadı gibi. Bir aralık intihara dahi karar verdim. (hayre'd-dünya ve'l-âhire) olacağımı düşünerek şeytanın şerrine lanet eyledim. İşte pek büyük ve âlicenap kardeşim bu yüzden o kıymetli mektuplarınıza ve sevgili fotoğrafınızı hürmetle aldığımı dair uzun müddet cevap veremedim. Affınıza mazhar olacağımı teemmül ederek biraz da bugünü yarına yarını öbür güne atmak suretiyle oyaladım. Rica ve istirham ederim, hatır-ı sâmilere zerre kadar hiçbir şey hutur etmesin. Bendeniz zât-ı âlinizden gördüğüm teselliye hayatımda hiçbir zattan görmüş değilim. Zât-ı sâmilere samimiyet ve ciddiyetini ve damarınızdaki asil kan icabı hiçbir suretle bendenize gerek maddi ve gerekse manevi bir me'mulünüz olmadığı halde göstermiş olduğunuz yakın teveccüh ve alakayı kata unutamam. Vefasız değilim, can u gönülden bağlıyım. Ne çare ki benim bedbaht oluşum hiçbir emelime nail etmedi. Kusurumun affını istirham ederim. Bu hafta hamt olsun biraz tabii bir hayat geçiriyorum. Sıhhat düzeldikçe bir derece kendime geldim. Şuna katiyen emin olunuz ki ciğerparem Hüsamettin'e altı ay içinde bir defa mektup yazdım. Ani bir buhran ve düşünce başka başka istikamete sevk etti. Ne olur bu Temmuz ayında maa aile Korkmaz'a tebdil-i havaya gelmez misin. Orada birkaç gün geçirdiğimiz hayatı asla unutamam. Her halükarda Leman Hanımefendiye de bir değişiklik olur. Çocuklar da bir temiz hava alırlar. Gaziantep'teki ablamız hanımefendiyi de getiririz. Olmaz mı sevgili kardeşim. Burhanettin hala Elazığ akıl hastanesinde, Nigar bu sene mezun olacak inşallah. İki ay staj yaptılar, bayağı bir esaret kapısında yaşadılar. Hatice Omay Hanım mezun oldu mu? Mehmet Bey oğlumuz kaç sene sonra İktisat Fakültesini bitirecek. Çocukların ve Leman Hanımefendi'nin ahvallerinden bir şey yazmıyorsunuz. Bir de sıhhat ve âfiyetinizden bahis buyurulmuyor. Allah'tan niyaz ederim ki düzelmiştir. Ve yeni bir eserle meşgul olduğunuzu hissediyorum. Âfiyetinize her an için duacıyım. Hüsamettin ile muhabere ettiğinize derecesiz memnun oldum. 17 Martta bir konferans için Ankara'ya teşrif edeceğinizi yazıyordu. Herhalde onlara misafir olmanızı rica ederim.

Ahmet Ateş Bey'in vefatına derecesiz mükedder oldum. Mûmâ-ileyhin hanım Fikret Hanımefendi siz de asistan mıdır? Şayet görüşüyorsanız tarafımdan taziyet buyurmanızı rica ederim. İlim ve edip adamlarımız hemen hemen kalmıyor, arkasından da yetiştirmiyorlar. Veyahut yetişmiyor. Aralık ayında Korkmaz'a Zeki'nin düğününe gittim, bir neşe alamadım. Sizinle geçirdiğim o kıymetli hayatı düşündükçe gözlerimden yaş geldi. Ah dünya gözüyle bir daha görüşe bilir miyiz? Yoksa vuslat öbür dünyaya mı kalacak? Velhasıl moralim bozuk, şuurum yerinde değil, ne olur zât-ı sâmilere teşrif et.

Ankara seyahatinizin intibalarını lütfen yaz. Korkmaz'daki bütün akraba ve taallukat arz-ı hürmet ederler.

Hululüyle müşerref olduğumuz Kurban Bayramınızı tebrik eder emsâl-i kesiresine nâil olmanızı ve mesut bayramlar yapmanızı can-ı gönülden diler gözlerinizden öper. Leman Hanımefendi'ye ve Hatice Hanım'a hürmetler eder, Mehmet Bey oğlumuzun gözlerinden

öperiz. Halil Sükutî, Alaattin, Sırrı, Muharrem ellerinizden öperler. Bâki cümlelerinizi Hüdaya emanet olunuz efendim.

Buraca emirlerinizi beklerim. Aman bendeniz mektubu geciktirdim diye zât-ı âliniz bizi mektupsuz bırakma. Tatlı ve şirin mektuplarınızı dört gözle beklerim. Oldukça mektubu uzattım, başınızı ağrıttım, tekrar tekrar af dilerim. Çok sevgili ve aziz ruhum kardeşim efendim.

Elbistan, 11 Şubat 1967

Hürmetkârınız

Lütfi Halil Yinanç